

خه ونه کانی گوه گرا نی له عه ره بییه وه :

فه رها دئه حمه د بهرزنجی

له وکاته دا چله که له ته نیشته گو به باخه سووره که وه بوو بانی
ده کرد، گو به باخه که زرد خ شبوو،
حه زی ده کردله که چله که که دا بفت و بچه ته قووایی ئاسمان به سه رشاخ
وک بگه وئاوه کاندای بگه ت،
حه زیده کرد بچه ته سه ره وه ره کان، نه که هه موو وه رزه کان هه ره له جگه ی
خیدا بمانده وه، بیه وتی : ده ی
چله که جوانه که بمبه له که خت، حه ز ده که م وه که تگه شت به ئاسماندا
بکه م جیهانی ناو ئاسمان ببینم، ئه وای ژبته وه وشه ونمی سه ر
گه هاوگو به کان ده بریسکه نه وه، ده ی له که خت بمبه .
چله که که به بئاگایی ویستی لاسکی گو به که بقرتنده ت وله که
خیدا هه یفنده ت به ره و ئاسمان،
له ناکا و به بیریدا هات که نابته ئه م کاره بکات، بیه خه راده نووکی
هه نایه دوا وه و به امانه وه گوتی:
گوئی هاو بام ئه گه ر بته بچنده م وله زه ویت جیا بکه مه وه زیانت که تایی
دته وه یچ سود بکت نامنده ت.
چونکه تله جگه ی خت سه نگینیت" و خاوه نی زیان وجوانی وبانی
خشیت.
گو به که به نیگه رانییه وه گوتی: به نام من ده مه وته له که ت بگه بام
هه تا هه موو شو نه کان ببینم وه که چن
ته ده ی بینیت؟؟! چله که که وتی: دا وای له بووردن ده که م ناتوانم.
له پاش بده نگیه که چه ند دپه شه ونم که له سه رده موچاوی گو به که
که وتنه خواره وه به و نه ی فرم سک
وه که ئه وه ی بگریی، چله که که گوتی : ئه ی گو هاو بیه ئازیزم، دته نگ
مه به، من هه موو ژبته که دیم بلات
هه رشت که ببینم له که انه کاندایته باسده که م، به بته هه موو ژبته که
چیر که کی ختشت بده که ده مه وه
پاشان چله که که ده ستی کرد به گنده وه ی چیر که که به ده نگه کی
سه رنجی اکش و به م شوه یه :
هه بوو.. نه بوو.. ژله ئان له سا لانه کی زرکه ندا ووبار کی
گه وره هه بوو، به شه پال بوو، مراوی مه لی ته دا ده کرد، که تروچه له که کان

به سهریدا ده په ینه وه بککگه کان، ئاسک وکړو شک وگیا نډاره کان
له ئاوه که یان ده خوارده وه، گو که ش ته واو دڅش بوو بوو به ده نگی
چله که که، چونکه به گانه وهی
چیر که که زانیاړی نو ی وه رده گرت، هه تا ورده ورده خوی لکه وت و
پاشان که و ته خه بینین.
له خه ونیشدا له گه چله که که دا له ناوگه یه کدا ده گه ان.

نهم چیر که له ژماره (181) ی گډ فاری (جگه رگه شه کان) دا بکراوه ته وه.